

דעות אחרונות

בשולי

ידיעות אחרונות

מתשלת טלאים

מוקדם עדיין לצאת במחול על ועם הצטרפותו הקרובה של איווט ליברמן לממשלה (אגב, למה התקשורת מציינת רק אותו? אין לו מפלגה? ומי הם הח"כים הנוספים שלו?) גם אם יצטרפו ליברמן וחבריו לתמיכה בממשלה, אין שום סיבה לעם ישראל להשתרע תחת גפנו ותאנתו, בוודאי לא לומר "אמן".

תהיה זו תפירת טלאי על טלאי, עוד רווח זמן למצב בלתי נסבל ומסוכן, שבו איבר חלק גדול מן העם בישראל את אמונו בממשלה, וגרוע מזה – בצה"ל, מבטחנו במשך 58 שנותינו כאן.

את הזמן הקרוב יעשו ראש הממשלה ועוזריו ריו בריצות בין אנשי העבודה ל"ישראל ביתנו" כדי לפייס, כדי לגשר, כדי למצוא פתרון זמני עד המשבר הבא. אומנם אומרים שאין רבק טוב ירתר מהרבק לכיסא המיניסטרים, אך לאיווט ליברמן, הגון ובוטה, יש סדר יום משלו, ולזכותו יי' אמר שכבר הוכיח יכולת ניווט וניהוג.

סדר היום של ליברמן לחלוטין לא מסתדר עם האג'נדה (סליחה, מילה אופנתית) של העבודה בתחומי מדיניות וביטחון, חברה וכלכלה, שיטת הממשל, ובוודאי לא ביחס למגזר הערבי בכל התחומים. מכאן שההתנגשויות הן בלתי נמנעות, וסופן שיקרבו את קיצה של הממשלה, זו שהיו לה סיכויים גדולים להיות מוצלחת ואיבדה את עולמה בשעה אחת בגלל החלטה אומללה אחת – לצאת למלחמה.

מסע התעוררות

לנגד עינינו מתרחשת טרגדיה: השלטון במדינת ישראל מתפורר. יסוד ההתפוררות הוא במפלגות הגדולות – קדימה, העבודה והליכוד – ש"איבדו את הדרך", אין להן חזון לאומי לעתיד לבוא, אין להן פתרון לבעיות האקטואליות הבעורות ואין להן מנהיגות ראוייה, זו ההולכת בראש המחנה ומובילה מדינה להישגים גדולים ולחיי יום-יום טובים.

באין ממשלה ומנהיגות, מתפוררים לנגד עינינו משרדי הממשלה והשלטון המקומי, שהם אובדי עצות ודרה, וכל פקיד במבוך הביורוקרטיה הוא "רוכב אופניים": דורך על האזרחים למטה ונושא עיניו כלפי מעלה, גם – לא רק – כדי להראות לשרים ולפקידים האחראיים מי באמת שולט בחיי היום-יום במדינה.

כבר כתבו ואמרו כאן מיליוני מילים על הצורך באיזון קריאת קרב, באיזון תרועת הצוזה, שתקדם ותקרא את אזרחי מדינת ישראל ל"מסע התעוררות", כמקובל בצה"ל ב"ימים הנוראים". איך עושים את זה? מה עושים? מי ייצוק תכנים חדשים לעם מסוכסך, עייף, אובד דרך? געוו! אלה, מה עושים?

טיפות אוזניים

חאלד משעל, מנהיג החמאס, חזר והזהיר את מול ברמשק כי חמאס "לעולם" לא יכיר במדינת ישראל. אז ככה: מעיני יורדה דמעה, לבי רור אב ואיני יודע את נפשי. מה נעשה? איכה נוליד את חרפתנו? חאלד לא מכיר בנו? ישמור אותנו אלוהים. ואותו שישמרו מאבטחיו – ובעיקר, כור לכולנו, שישמרו את אוזניו מטיפות אוזניים שאי אפשר לקנות בבית-מרקחת.

אופס

שלשום כתבתי כאן כי בחודש הבא ימלאו 30 שנה לביקור הנשיא סאדאת בישראל. כמובן שטעיתי, רק 29 שנה. ותודה להמוני המעמידים אותי ואותנו על טעותי וטעותנו. יש לנו עוד 13 חודשים לחגיגות, אם יהיו.

איתן הבר

© כל הזכויות שמורות לידיעות אחרונות בע"מ אין להעתיק, להפיץ, לשכפל, לצלם, לתרגם, לאחסן במאגרי מידע, לשדר בדרך כלשהי (בכתב, בדפוס או במדיה אחרת) – ובכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – חלק כלשהו של העיתון (לרבות טקסט, אירוס, צילומים, תמונות, מפות, גרפיקה) הן בגרסה טקסטואלית והן בדפוס מעוצבים, לרבות באמצעות הקלטה והקלדה, ללא אישור מפורש בכתב מהמוציאה לאור, ידיעות אחרונות בע"מ

אריאל רובינשטיין • כוחם של תמריצים חיוביים

איך תקלה במחשב פקחה את עיניי

המפנה אירע בשיחה העשרים ושלוש. הסוכן נת טענה שהמקרה שלי הושם בתור הלא נכון. הג'נתי בהתרגשות. אמרתי לה שהיא הצילה את חי והיללתי אותה שהיא הסוכנת הראשונה שיודעת מה היא עושה. היא הציעה בבדיחות שאומר את שבחיה בפני האחראי עליה, וכאן הבריקה במוחי האמירה: "התוכלי לשלוח לי את הכתובת שלו". בתוך דקות הייתה בידי לא רק כתובת הדואר האלקטרוני של האחראי (שמיד התבשר שתחת חסותו מלאכית שהחזירה לי את האמון בחברה), אלא מה שחשוב יותר – גם כתובתה של הסוכנת עצמה. נשברה האנונימיות וחסל סדר טלפונים. כשיהסכנאי לא הגיע גם למחרת היום, שלחתי מסר היישר לסוכנת, שעמלה עכשיו לשמור על המוניטין שלה.

בתוך יממה תיקנו לי את המחשב. עשיתי מישהי שמחה. גם למדתי משהו שאולי ידעתי קודם ולא הפנמתי מספיק. תמריצים חשובים כדי להביא אנשים לעשות את הדברים הנכונים. אבל תמריצים חיוביים ומגע אנושי עובדים לעיתים קרובות הרבה יותר טוב מתמריצים שליליים.

לקח פרטי בלבד? נדמה לי שיש לו נפקות גם במישורים ציבוריים, שבהם הפעלת תמריצים שליליים וברוטליים הובילה אותנו היישר לשום מקום. ■

חשבים שהביאה לעולם את יקר נפשי. תפריטים מתישים הובילו אותי לתקליטים ששיבחו את סב'לנותי והחניפו לי שפנייתי כל כך חשובה לה לחברה. הרגשתי רוממות רוח כל אימת שקול אנושי עלה על הקו והבטיח להעביר אותי למחלקה הנכונה, ושם, אחרי מנה גרושה של מוזיקה "מרגיעה", רק חזר התהליך על עצמו. במקרים נדירים הגעתי למישהו שהזדהה כג'רי או לינדה, כאילו זה משהו. אין דרך בעולם לחזור ולהשיג את הסוכן, האימור להישאר עלום בהיותו רק שליח עלי אדמות של החברה הגדולה. ג'רי או לינדה נשבעו שמישהו יבוא לתקן את התקלה ביום שלמחרת, מאורע שכי מובן לא קרה.

נוכרתי בטירונות, באין האונים מול שרירות ושררה. פעם ידעתי להביס את השיטה: ברגשי עליונות הייתי מבקש מהסוכן להעביר אותי מיד לאחראי עליו. עוד כמה חכמים עלו על הרעיון הזה והוא לא עובד יותר. או שהקו מתנתק בדרך לאחראי, או שהאחראי אמור להחזיר טלפון (והוא לא), או שהאחר אי מגלה הבנה פחותה מזו של הסוכן. נוהג נפסד אחר שפיתחתי בעבר היה לאיים על הסוכן שאני וכל אשר לי נעבור לחברה מתחרה. איום "יום הדין" הזה לא הרשים מעולם אף אחד. גרוע מכך, התנהגותי הייתה מעוררת בי רגשי אשמה על כך שגרעתי באיזה מס' מן מקנטאקי או מטנס.

כשאני מגיע לארה"ב ונוקק לשירותי אחת מחברות הענק המסמלות את יעילות ושגשוג השוק האמריקאי, אני נתקף בגעגועים עזים לא רק לביטוח לאומי ולעיריית תל אביב, אלא אפילו לדואר ישראל אל בזמנים שבהם היינו מבליים ימים בניסיונות להשיג את 16 כדי לרווח על תקלה בטלפון.

בשבוע שעבר המחשב שלי שבק חיים. כל נייסיונות ההחייאה, הלקאת המחשב במקומות רגייים והטרדת חבריי בתל אביב בתחנות הושיע נא, הותירו אותי עם הכורח למצוא טכנאי שיחליף את לוח האם של המחשב. בהינתן עומק מצוקתי ובהייתי ממוקם שלושה קילומטרים מוול-סטריט, אפשר היה לצפות ש"השוק יעבור" ויתפתח מרוץ מטורף בין טכנאי מחשב על הזכות לקבל ממני מצלצלין תמורת עבודה של רבע שעה. ואולם פנייתי לבעלי המקצוע רק הולירו הבטחות, שבתוך שבועיים יבדקו את התקלה ובתוך ארבעה שבועות יהיה לי (או לי) מחשב מתוקן.

כישלון השוק הזה הבהיר לי שוב, שפקידי האוצר המציעים לתקן את תחלואי השירות הציבורי באמצעות הפרטת כל דבר, משירותי התעסוקה ועד לבתי הסוהר, או שלא חצו מעולם את קו החוף של ישראל, או שלקחו ברצינות יתרה את הקורס במבוא לכלכלה.

בצר לי עברתי למרתון טלפוני עם חברת המ

ישראלים 2006 ||| משה שי

שיגעון האופניים. ג'ה כורס, 15, ממצפה חרשים, לקחה השנה את אליפות ישראל באופני שטח לנערות בני 15-16. נגה, כאן עם אופני דאון-היל שמיועדים לנסיעה במורדות, קפיצות וסיבובים קשים, רוכבת גם כביש ושטח. היא מתאמנת 5-4 פעמים בשבוע ומקווה להתחרות בשנה הבאה בח'ול ביחד עם הקבוצה – עדיין לא החליטה באיזה תחום רכיבה תתחרה. נגה: "אני מאוד רוצה שעוד בנות יצטרפו לענף. בקפיצות יש כיום רק ארבע בנות בכל הגילאים"